

Αντώνης Γαζάκης
Υποψήφιος Δήμαρχος Θεσσαλονίκης με τον Συνδυασμό ΠΟΛΗ ΑΝΑΠΟΔΑ

1. Στεγαστικό Φοιτητών

Οι φοιτητές του ΑΠΘ που κατάγονται από άλλες πόλεις συχνά έχουν δυσκολία εξεύρεσης ικανοποιητικής και οικονομικής στέγης. Τα δωμάτια στα πεπαλαιωμένα κτίρια των φοιτητικών εστιών (τα οποία διαχειρίζεται το ΙΝΕΔΙΒΙΜ και όχι το ΑΠΘ) δεν επαρκούν για τους φοιτητές μας. Το πρόβλημα τα τελευταία χρόνια επιδεινώνεται από την ένταξη πολλών διαμερισμάτων στο δίκτυο των AirBnB. Τι έχετε να προτείνετε για την επίλυση των προβλημάτων φοιτητικής στέγης;

Ξέρουμε πολύ καλά το πόσο δύσκολο γίνεται να βρεις ένα αξιοπρεπές σπίτι σε μια λογική τιμή, άλλωστε οι περισσότεροι και οι περισσότερες από εμάς είμαστε νέοι/ες και μένουμε στο νοίκι. Η στέγαση για εμάς είναι στοιχειώδες ανθρώπινο δικαίωμα. Ωστόσο, στη νεοφιλελεύθερη Ευρώπη η στέγη αντιμετωπίζεται ως ένα εμπόρευμα, ως ένα πεδίο κερδοφορίας και ανταγωνισμού, με μόνιμους χαμένους τους κατοίκους των πόλεων και ιδιαίτερα τους φτωχούς και τους νέους. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα οι πλειστηριασμοί και οι κατασχέσεις.

Σε αυτό το περιβάλλον, έρχεται να εισβάλει και η βραχυχρόνια μίσθωση, τύπου AirBnB. Μία ιδέα, η οποία στην αφετηρία της υποτίθεται ότι θα εξασφάλιζε στους επισκέπτες το δικαίωμα σε φτηνές διακοπές και στους μικρούς ιδιοκτήτες ένα επιπλέον μικρό εισόδημα, έχει μετατραπεί σταδιακά σε ένα μηχανισμό έξωσης και εκμετάλλευσης των ενοικιαστών. Οι παλιοί ενοικιαστές εκδιώκονται, ενώ όλα τα νοίκια παρασέρνονται προς τα πάνω. Ήδη σε ολόκληρες γειτονιές στο κέντρο, την Άνω Πόλη και άλλου, οι κάτοικοι παραπονιούνται ότι συναντάνε πια περισσότερους τουρίστες, παρά γείτονες.

Για εμάς, η προστασία των ενοικιαστών και ο έλεγχος των ενοικίων είναι απόλυτη προτεραιότητα. Ταυτόχρονα, σεβόμαστε το δικαίωμα των πραγματικά μικρών ιδιοκτητών να αποκομίζουν μέσω της βραχυχρόνιας μίσθωσης από την ιδιοκτησία τους ένα έξτρα εισόδημα. Υπάρχει τρόπος να συμβιβαστούν αυτές οι ανάγκες, με ρυθμίσεις και περιορισμούς: ενδεικτικά, η βραχυχρόνια μίσθωση θα πρέπει να πραγματοποιείται μόνο από φυσικά πρόσωπα, τα οποία δεν θα διαθέτουν πάνω από 1 κατοικία ανά ΑΦΜ.

Δεν φταίει όμως μόνο το AirBnB: όταν το κράτος παύει να δίνει χρήματα για φοιτητικές εστίες ή για εργατική κατοικία, το κόστος αυτό περνά ολόκληρο στην κοινωνία και δη τους φτωχότερους. Μόνο η εκ νέου προσφορά κοινωνικής στέγης μπορεί να καλύψει τις ανάγκες για τους φτωχότερους και να ρίξει τα ενοίκια για όλους. Μέχρι τότε, ο Δήμος οφείλει να πιέσει άμεσα για την υποχρεωτική αξιοποίηση όλων των άδειων κτηρίων, δημόσιων και ιδιωτικών, για τις ανάγκες στέγασης. Όταν υπάρχουν άστεγοι, όταν δεν μας φτάνει ο μισθός για το νοίκι, κανένα σπίτι δεν πρέπει να μένει άδειο για λόγους κερδοσκοπίας ή αδιαφορίας.

2. Φοιτητικές Μετακινήσεις

Οι φοιτητές που μετακινούνται σε τακτική βάση μεταξύ της κεντρικής πανεπιστημιούπολης και άλλων περιφερειακών μονάδων (Αγρόκτημα, Σταυρούπολη, Θέρμη, Φοίνικας, κλπ.) αναλώνουν μεγάλο μέρος της ημέρας στις μετακινήσεις γιατί δεν υπάρχουν απ' ευθείας γραμμές συγκοινωνίας. Τι έχετε να προτείνετε;

Τα προβλήματα στις μετακινήσεις δεν έπεσαν από τον ουρανό: είναι το αποτέλεσμα της επί δεκαετίες συνειδητής προσπάθειας να απαξιωθούν τα ΜΜΜ και να ενισχυθεί η ιδιωτική μετακίνηση. Είναι η συνειδητή επιλογή όλων των διοικήσεων του Δήμου μέχρι σήμερα να στερήσουν ζωτικό χώρο από το λεωφορείο και το ποδήλατο, για να το χαρίσουν στο ΙΧ. Είναι το αποτέλεσμα μιας αντίληψης που αντιμετωπίζει τη μετακίνηση ως πεδίο κερδοφορίας.

Στον αντίποδα, η «Πόλη Ανάποδα - Δύναμη Ανατροπής» υποστηρίζει ότι η μετακίνηση στις πόλεις είναι ένα καθολικό κοινωνικό δικαίωμα. Θα παλέψουμε για το δικαίωμα στη δημόσια μετακίνηση, με μέσα μετακίνησης ποιοτικά, φτηνά, γρήγορα και προσβάσιμα για όλους - και για τα ΑμεΑ που σήμερα στην πράξη αποκλείονται. Θα υπερασπιστούμε το δημόσιο χαρακτήρα του ΟΑΣΘ, με κρατική ιδιοκτησία, με τη συμμετοχή των Δήμων, των πανεπιστημίων, της κοινωνίας - καμιά ιδιωτική εταιρεία δεν μπορεί να προσφέρει πχ στους φοιτητές του ΑΠΘ τις απευθείας μετακινήσεις που χρειάζονται.

Θα αγωνιστούμε για τη διεύρυνση του μέτρου των δωρεάν μετακινήσεων -το οποίο κατέκτησαν με τον αγώνα τους οι άνεργοι της πόλης μας- στους φοιτητές, τους συνταξιούχους, τους χαμηλόμισθους εργαζόμενους που πάνε στη δουλειά τους. Όλες οι γραμμές χρειάζονται ενίσχυση με περισσότερα δρομολόγια και επέκταση ωραρίου, μέχρι και τη νύχτα. Για να γίνουν βέβαια όλα αυτά, χρειαζόμαστε επειγόντως πολλά νέα λεωφορεία. Όσα όμως λεωφορεία και να ρίξουμε στη μάχη, τίποτα δεν θα αλλάξει, αν δεν δώσουμε ζωτικό χώρο στη δημόσια μετακίνηση: αποκλειστικές, προστατευμένες λωρίδες για την κίνηση λεωφορείων. Μόνο έτσι θα αλλάξει το τοπίο στην πόλη κι η μετακίνηση με λεωφορείο θα γίνει πιο γρήγορη κι ελκυστική από τη μετακίνηση με ΙΧ.

Τέλος, αν και όλα τα παραπάνω θα βοηθήσουν σημαντικά στην βελτίωση της καθημερινής μετακινήσεις όλων των κατοίκων της πόλης και των φοιτητών, εμείς θέλουμε έναν Δήμο που

θα σταθεί αλληλέγγυος στο πάγιο αίτημα των φοιτητών για πανεπιστημιακά λεωφορεία τα οποία θα καλύπτουν την μετακίνηση από το κεντρικό campus στις περιφερειακές μονάδες.

3. Κτιριακό ΑΠΘ

Το ΑΠΘ πληρώνει ετησίως περί το 1 εκατομμύριο ευρώ για την ενοικίαση κτιρίων στο πολεοδομικό συγκρότημα προκειμένου να στεγάσει νεότερα Τμήματα που δεν χωρούν στην Πανεπιστημιούπολη. Έχει ο Δήμος στην κατοχή του αδιάθετα κτίρια που θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε για να μειωθεί αυτό το δυσβάσταχτο οικονομικό βάρος; Ποιο ρόλο βλέπετε να έχει ο Δήμος στο σχεδιασμό χωρικής ανάπτυξης του ΑΠΘ και πώς θα μπορούσε να συμβάλλει πρακτικά για την αντιμετώπιση του κτιριακού προβλήματος;

Είναι χαρά και προνόμιο για την πόλη να έχει στην καρδιά της ένα τόσο μεγάλο πανεπιστήμιο. Άλλωστε, οι ελεύθεροι χώροι του ΑΠΘ αποτελούν βασική ανάσα για το υπερκορεσμένο κέντρο. Πιστεύουμε λοιπόν στην παραμονή του ΑΠΘ στο κέντρο, κάτι που εξυπηρετεί άλλωστε καλύτερα φοιτητές κι εργαζόμενους. Από την άλλη, όταν η πόλη μας έχει τόσο μικρό ποσοστό ελεύθερων χώρων ανά κάτοικο, είναι λάθος να δομηθεί έστω κι ένα ακόμα τετραγωνικό μέτρο. Για όλες τις επιπλέον ανάγκες πρέπει πρώτα να αξιοποιηθεί το υπάρχον κτηριακό απόθεμα, μεγάλο μέρος του οποίου μένει εγκαταλελειμμένο. Δυστυχώς, δεν γνωρίζουμε πόσο από αυτό κατέχει ο Δήμος - ούτε ο ίδιος ο Δήμος ξέρει. Υπάρχουν όμως πολλά κενά δημόσιας ιδιοκτησίας και υπάρχουν επίσης τα κτήρια στα στρατόπεδα του κέντρου (πρώην 424 ΓΣΝΕ, 3^ο Σώμα Στρατού), τα οποία πιστεύουμε ότι πρέπει να εκκενωθούν από το Στρατό και να αποδοθούν για τις ανάγκες της κοινωνίας. Από εκεί και πέρα, πρέπει οι ανάγκες αυτές να ιεραρχηθούν: εστίες, λέσχες, σχολές, όλα είναι σημαντικά και δεν μπορούμε προκαταβολικά να πούμε τί να γίνει που.

4. Δημοτικά Τέλη

Το Αριστοτέλειο πληρώνει ετησίως πάνω από 700.000 ευρώ σε ανταποδοτικά δημοτικά τέλη αλλά νοιώθουμε ότι δεν απολαμβάνουμε υπηρεσίες αντίστοιχες αυτού του ποσού. Θεωρούμε ότι ο Δήμος πρέπει να αντιμετωπίζει το ΑΠΘ με ανταποδοτική λογική, όχι σαν ιδιωτική επιχείρηση, αλλά σαν αυτό που είναι: ένα μεγάλο δημόσιο πανεπιστήμιο. Τι έχετε να προτείνετε επ' αυτού;

1. Για εμάς, εννοείται ότι το δημόσιο πανεπιστήμιο δεν πρέπει ούτε να λειτουργεί, ούτε να αντιμετωπίζεται με ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια, ως επιχείρηση. Τί μπορεί να σημαίνει όμως αυτό στην πράξη; Σήμερα κυριαρχεί μια λάθος λογική γύρω από τα ανταποδοτικά τέλη καθαριότητας. Για να μην πλήξει τα επιχειρηματικά συμφέροντα, ο Δήμος ουσιαστικά κλέβει από τις άλλες χρήσεις και επιδοτεί τις επιχειρήσεις που παράγουν το μεγάλο όγκο των απορριμμάτων. Και αυτό γιατί η αναλογία των υψηλότερων προς τα

χαμηλότερα τέλη, είναι μόλις 2,5:1, ενώ από τον υφιστάμενο νόμο μπορεί να φτάσει ως το 10:1. Για να το πούμε με ένα παράδειγμα, μια αλυσίδα γρήγορου φαγητού ή καφέ, με ένα κατάστημα 20 τετραγωνικών, πληρώνει τα ίδια τέλη με ένα μικρό διαμέρισμα φοιτητή ή εργαζόμενου 50 τετραγωνικών, κι ας παράγει (η πρώτη) πολλές φορές περισσότερα απορρίμματα. Αυτό είναι κλοπή. Τα ανταποδοτικά τέλη πρέπει να κλιμακωθούν πολύ περισσότερο, για να επιβαρυνθούν οι επιχειρήσεις (και έτσι να γίνουν και ένα εργαλείο για τη μείωση των απορριμμάτων) και να ελαφρυνθούν τα φτωχά σπίτια και οι δημόσιες υπηρεσίες, όπως το πανεπιστήμιο. Το ίδιο το πανεπιστήμιο βέβαια πρέπει κι αυτό να υιοθετήσει παράλληλα ενεργητικές πολιτικές μείωσης των απορριμμάτων, σε όλες τους τις δραστηριότητες, από τα γραφεία ως τα κυλικεία.

5. Στήριξη ΑΠΘ

Στις περισσότερες πόλεις του κόσμου που φιλοξενούν ένα μεγάλο Πανεπιστήμιο, ο Δήμος συνεισφέρει (με οικονομικά κίνητρα, επιδοτήσεις, παροχή υπηρεσιών, κλπ.) στην αποτελεσματικότερη λειτουργία του Πανεπιστημίου. Εσείς τι έχετε να προτείνετε;

Αγαπάμε και στηρίζουμε το πανεπιστήμιο και την κοινότητά του. Άλλωστε, πολλοί και πολλές από εμάς είμαστε παιδιά του ΑΠΘ, σπουδάσαμε ή σπουδάζουμε σε αυτό, συμμετείχαμε στους φοιτητικούς συλλόγους και δώσαμε αγώνες για να υπερασπιστούμε το δημόσιο χαρακτήρα του, πολλές φορές -το ξέρετε- απέναντι ακόμα και στη διοίκησή του. Δεν συμμετέχουμε όμως σήμερα στις εκλογές για να υποσχόμαστε γενικά παροχές κι επιδοτήσεις σε όλους. Η οικονομική υποστήριξη του δημόσιου πανεπιστημίου και η παροχή των βασικών κοινωνικών υπηρεσιών, όπως η στέγαση και η σίτιση, είναι ευθύνη του κράτους και όχι του Δήμου. Ευθύνη του Δήμου είναι βέβαια, όπως περιγράψαμε και στα παραπάνω, μια ενεργή πολιτική προστασίας των ενοικιαστών, μία δίκαιη κατανομή των δημοτικών τελών, μια ριζοσπαστική παρέμβαση για την αναδιανομή του κτηριακού αποθέματος υπέρ των κοινωνικών χρήσεων. Αυτά μπορούν να βοηθήσουν άμεσα το πανεπιστήμιο και για αυτά εμείς θα παρεμβαίνουμε καθημερινά, μέσα κι έξω από το Δημοτικό Συμβούλιο.

6. Βία και Παραβατικότητα

Εδώ και αρκετά χρόνια η κεντρική πανεπιστημιούπολη υποφέρει από προβλήματα βίας και παραβατικότητας. Χρησιμοποιείται συχνά από την Πολιτεία ως χώρος εκτόνωσης της κάθε είδους παραβατικότητας (αναρχικών, φανατικών οπαδών, κλπ) στην πόλη. Ποια είναι η θέση σας γι' αυτό το θέμα; Θα συνεχίσετε να θεωρείτε το Πανεπιστήμιο σαν μια 'ξένη' γειτονιά αδιαφορώντας για την τύχη της;

Κανείς από εμάς δεν θεωρεί το πανεπιστήμιο μια «ξένη» γειτονιά: εκεί μεγαλώνουμε, εκεί παρεμβαίνουμε, εκεί ζούμε. Για αυτό και γνωρίζουμε από πρώτο χέρι, όχι μόνο από φήμες και συκοφαντίες, τα πραγματικά προβλήματα που έχουν να κάνουν με την παραβατικότητα. Βλέπουμε όμως και τον τρόπο με τον οποίο συστημικές και ακροδεξιές δυνάμεις προσπαθούν να σπεκουλάρουν πάνω στα πραγματικά προβλήματα, να επενδύσουν στο φόβο για να κρατούν την κοινωνία υποταγμένη. Είναι χαρακτηριστική για παράδειγμα η ψηφοθηρική διακήρυξη διαφόρων υποψηφίων ότι θα (ξανά)καταργήσουν το ακαδημαϊκό άσυλο, το οποίο έχει ήδη καταργηθεί εν πολλοίς στο νόμο και στην πράξη και το οποίο άλλωστε δεν αφορούσε ποτέ τα αυτόφωρα ποινικά κακούργηματα.

Θα πρέπει λοιπόν πρώτα να διαφωνήσουμε με τον τρόπο που τίθεται η ερώτηση: δεν μπορεί για παράδειγμα ένα ολόκληρος πολιτικός χώρος, εν προκειμένω ο αναρχικός χώρος, ανεξάρτητα με την άποψη του καθένα μας για αυτόν, να στοχοποιείται ως αιτία της βίας και να ταυτίζεται με τους χούλιγκαν των ποδοσφαιρικών εταιριών. Κανένα πραγματικό πρόβλημα δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με τέτοιες γενικεύσεις και μεθοδεύσεις. Όπως κανένα πρόβλημα παραβατικότητας δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με την καταστολή: η βία απλώς θα συνεχίσει να φέρνει βία.

Με δυο προτάσεις, για ένα τόσο σύνθετο θέμα, θα λέγαμε: πρώτο, η παραβατικότητα ξεκινά πάντα από τη φτώχεια, την ανεργία και τον αποκλεισμό, από την αδιαφορία ή τη συνειδητή επιλογή του κράτους να αποκλείει ολόκληρες κοινωνικές ομάδες, να τις αφήνουν χωρίς προοπτική, ή ακόμα και να τις εξαναγκάζει να ζουν «παράνομα», χωρίς χαρτιά, χωρίς δικαιώματα, ωθώντας τις έτσι στην παραβατικότητα για λόγους επιβίωσης. Όσο δεν δρούμε για να τα αλλάξουμε αυτά, τα πράγματα θα γίνονται χειρότερα, όση αστυνομία και να επιστρατευθεί.

Δεύτερο, ο μόνος τρόπος να προστατευθεί ο δημόσιος χώρος αποτελεσματικά, είναι η ζωντάνια και η συμμετοχή των ίδιων των πολιτών - στην περίπτωση του πανεπιστημίου, των φοιτητών/τριων και των εργαζομένων του. Ένα πανεπιστήμιο ανοιχτό στην κοινωνία όλη την ημέρα και τη νύχτα, ένα πανεπιστήμιο γεμάτο εκδηλώσεις, συζητήσεις, προβολές, γεμάτο ανθρώπους, είναι σίγουρα ένα πανεπιστήμιο πολύ πιο ασφαλές για όλους μας, γυναίκες και άντρες. Αυτό είναι για εμάς το πραγματικό πνεύμα του φοιτητικού ασύλου. Δεν μπορούμε εδώ παρά να σταθούμε και στις ευθύνες της διοίκησης του πανεπιστημίου, το οποίο αντί να προσφέρει ανοιχτόχερα χώρο ελευθερίας στις ομάδες, κάνει ό,τι μπορεί για να κλείσει τις σχολές - υποτίθεται για λόγους ασφαλείας - επιδεινώνοντας έτσι το πρόβλημα.

Τέλος, ένα τέτοιο ανοιχτό πανεπιστήμιο δεν χρειάζεται και δεν πρέπει να χωρίζεται με κάγκελα από την κοινωνία της πόλης. Τα κάγκελα δίνουν την αίσθηση του άβατου, του επικίνδυνου χώρου και επιδεινώνουν την παραβατικότητα. Να λοιπόν το πρώτο που θα κάναμε για να βοηθήσουμε πραγματικά το ΑΠΘ και να αντιμετωπίσουμε αυτά τα προβλήματα: θα ρίχναμε τα κάγκελα, θα αυξάναμε τον φωτισμό και θα ενισχύαμε την δράση των πολιτιστικών ομάδων που δρουν εντός του (κινηματογραφικές, θεατρικές ομάδες κλπ.).

7. Διακίνηση Ναρκωτικών

Το ΑΠΘ αντιμετωπίζει σημαντικό πρόβλημα από τη συνεχιζόμενη διακίνηση ναρκωτικών στους υπαίθριους χώρους της Πανεπιστημιούπολης, παρά την καθολική αντίδραση και τις συνεχείς εκκλήσεις της πανεπιστημιακής κοινότητας και της Διοίκησης προς τις αρμόδιες αρχές. Δεν υπάρχει άλλη χώρα στον κόσμο που να αποδέχεται την διακίνηση ναρκωτικών στο Πανεπιστήμιο για να απαλλάξει τις γειτονιές της. Εμείς δεν διαθέτουμε την αρμοδιότητα ούτε την επιχειρησιακή ικανότητα να καταστείλουμε την διακίνηση. Τι μέτρα σκοπεύετε να λάβετε για να αντιμετωπίσετε αυτό το πρόβλημα;

- Ό,τι είπαμε και παραπάνω ισχύει: η εξάρτηση είναι πρώτα από όλα απόρροια της φτώχειας και της απελπισίας - δεν μπορούμε να το ξεχνάμε αυτό. Οι χρήστες χρειάζονται κοινωνική υποστήριξη, υγειονομική περίθαλψη, δουλειά και προοπτική, όχι καταστολή. Από την άλλη, το ναρκεμπόριο δεν μπορεί για εμάς να γίνεται ανεκτό ποτέ και πουθενά. Είναι άλλωστε ύποπτο εδώ και χρόνια το πώς οι ναρκέμποροι εμφανίζονται με τεράστια άνεση στο κέντρο της πόλης και ιδιαίτερα στα μέρη εκείνα όπου εκφράζεται η νεανική ριζοσπαστικότητα: παλιά στο Ντορέ, μετά στο Ναυαρίνο, σήμερα στο ΑΠΘ και τη Ροτόντα. Δεν είναι ευθύνη του Δήμου, αλλά είναι μια ερώτηση που θα κάναμε στην Αστυνομία. Κατά τα άλλα, ισχύει ό,τι είπαμε παραπάνω: ανοιχτό και ζωντανό πανεπιστήμιο γεμάτο κόσμο, χωρίς κάγκελα, χωρίς φόβο.

8. Έξυπνη Πόλη

Το ΑΠΘ διαθέτει ένα εξαιρετικό και διαρκώς βελτιούμενο επίπεδο ηλεκτρονικής διακυβέρνησης. Παρέχουμε τεχνογνωσία και υπηρεσίες σε πολλά Πανεπιστήμια της χώρας. Μπορούμε να βοηθήσουμε καθοριστικά την προσπάθεια για τον μετασχηματισμό της Θεσσαλονίκης σε 'έξυπνη' πόλη. Ποια είναι τα σχέδιά σας προς αυτή την κατεύθυνση;

Δεν είναι μόνο η ηλεκτρονική διακυβέρνηση. Το ΑΠΘ διαθέτει ένα τεράστιο απόθεμα γνώσεων, επιστημονικής δουλειάς αλλά και δυνατότητες νέας έρευνας που θα μπορούσαν να βοηθήσουν καθοριστικά την πόλη να καταλάβει καλύτερα τον εαυτό της και να αντιμετωπίσει τα μεγάλα προβλήματά της. Για παράδειγμα το συγκοινωνιακό και το χωροταξικό: ποιός είναι καταλληλότερος από το ΑΠΘ για να μελετήσει και να υποδείξει τον καλύτερο τρόπο οργάνωσης των δημόσιων ΜΜΜ, ή την καλύτερη χωροθέτηση των διαφορετικών χρήσεων του αστικού χώρου;

- Παρόλα αυτά, πολύ λίγα φαίνεται να έχουν γίνει σε αυτή την κατεύθυνση. Ο λόγος, υποψιαζόμαστε, είναι ότι οι μέχρι τώρα διοικήσεις εμπιστεύονται πολύ περισσότερα τους νόμους και τα συμφέροντα της αγοράς, παρά τα κριτήρια της επιστήμης. Για παράδειγμα, μόλις πριν από λίγες εβδομάδες ο Δήμος Θεσσαλονίκης παρουσίασε ένα υποτιθέμενο «Στρατηγικό Σχέδιο» για ανάπλασης του Παραλιακού Μετώπου. Το σχέδιο αυτό, αντί για το πανεπιστήμιο, ο Δήμος το εμπιστεύθηκε στην πολυεθνική εταιρία συμβούλων Deloitte, που μπορεί να μην είναι διάσημη για την επιστημονική της επάρκεια, είναι όμως γνωστή, μέσα από τα Panama Papers, ως ικανότατος σύμβουλος φοροδιαφυγής για τις μεγάλες επιχειρήσεις. Η επιλογή αυτή καθορίστηκε σίγουρα από το γεγονός ότι η μελέτη ήταν «χορηγία» της Παγκόσμιας Τράπεζας, στο πλαίσιο της συμμετοχής του Δήμου Θεσσαλονίκης στο πρόγραμμα για τις 100 Ανθεκτικές Πόλεις του Ιδρύματος Ροκφέλερ και σύμφωνα με όσα προέβλεπε το Μνημόνιο Συνεργασίας που είχε υπογράψει ο Δήμος με την ΕΤΑΔ και το ΤΑΙΠΕΔ. Πέρα από τις στρατηγικές μας διαφωνίες με το παραπάνω σχέδιο, το οποίο ιδιωτικοποιεί και διαλύει συστηματικά το δημόσιο χώρο, παρατηρήσαμε ότι το επίπεδο της μελέτης ήταν σίγουρα χαμηλότερο από αυτό μιας μέσης διπλωματικής στο Πολυτεχνείο.

9. Προσέλκυση Αλλοδαπών Φοιτητών

Μια εξαιρετική προοπτική για το Αριστοτέλειο είναι η ανάπτυξη αγγλόφωνων μαθημάτων/προγραμμάτων σπουδών που θα προσελκύουν αλλοδαπούς φοιτητές για ένα ή περισσότερα εξάμηνα. Συμμετέχουμε και στηρίζουμε την προσπάθεια 'Study in Thessaloniki' της τωρινής Διοίκησης. Θα συνεχίσετε/επεκτείνετε αυτό το πρόγραμμα; Θα στηρίξετε την δική μας προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση;

Κάθε προσπάθεια, κάθε πρόγραμμα που ενισχύει, στηρίζει και διευρύνει το δημόσιο πανεπιστήμιο, είναι καλοδεχούμενη. Αρκεί φυσικά -όπως είπαμε και εμείς και εσείς παραπάνω- να μην το ωθεί να λειτουργεί ως επιχείρηση, με ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια ανταποδοτικότητας.

10. Οικοσύστημα Καινοτομίας

Μια εξ ίσου εξαιρετική προοπτική για την πόλη είναι η ανάπτυξη του οικοσυστήματος καινοτομίας με την ενίσχυση νεοφυών επιχειρήσεων. Το ΑΠΘ συμμετέχει ενεργά στο OK!Thess αλλά και σε κάθε άλλη προσπάθεια που στηρίζει την νεανική επιχειρηματικότητα. Λειτουργούμε το καλύτερο Γραφείο Μεταφοράς Τεχνολογίας μεταξύ των ελληνικών πανεπιστημίων, έχουμε ιδρύσει αρκετές εταιρείες/τεχνοβλαστούς και υποστηρίζουμε ενεργά την ίδρυση νεοφυών

επιχειρήσεων από τους φοιτητές και αποφοίτους μας. Πώς σκοπεύετε να στηρίξετε την επιχειρηματικότητα και καινοτομία που πηγάζει από τα Πανεπιστημιακά εργαστήρια;

Όταν οι μισοί νέοι και νέες (και πολλοί/ες από εμάς) είναι άνεργοι, δυσκολευόμαστε λίγο να μιλήσουμε για τη νεανική επιχειρηματικότητα και την καινοτομία. Δεν πιστεύουμε ότι εκεί βρίσκεται η λύση, ότι μπορεί ο καθένας από το ένα εκατομμύριο ανέργους να ανοίξει μια «νεοφυή» επιχείρηση, να πουλήσει σε ένα παγκόσμιο κολοσσό μια «καινοτόμα» εφαρμογή που θα παραγγέλνει τις πιο γρήγορες πίτσες και να γίνει πλούσιος. Ακόμα και αν υπάρχει αυτή η προοπτική για μια μικρή, ελάχιστη, μειοψηφία, δεν είμαστε καν σίγουροι ότι είναι για το καλό της κοινωνίας -θα θέλαμε πρώτα να δούμε και το περιεχόμενο της κάθε δουλειάς.

Εκείνα αντίθετα που μας ενδιαφέρουν πολύ περισσότερο και θα παλέψουμε να ενισχυθούν με κάθε τρόπο από το Δήμο, είναι τα συνεργατικά εγχειρήματα: συνεταιρισμοί νέων συνήθως ανθρώπων, που μπαίνουν στην πραγματική παραγωγή για να ζήσουν, συνεργάζονται ισότιμα χωρίς κέρδος και εκμετάλλευση και υποδεικνύουν έτσι ένα διαφορετικό τρόπο για τη συνολική οργάνωση της κοινωνικής εργασίας.

Εκείνο όμως που προέχει και για το Δήμο, και για το Πανεπιστήμιο και πρώτα από όλα για την πολιτεία, είναι να βοηθήσουν τους νέους ανθρώπους και τους νέους επιστήμονες να βρουν δουλειά με αξιοπρέπεια, να βάλουν τις ικανότητες και τις ιδέες τους επιτέλους στην παραγωγή. Αυτό που πραγματικά χρειάζεται η πόλη είναι η αξιοποίηση της καινοτομίας και του επιστημονικού δυναμικού του ΑΠΘ, προς όφελος της τοπικής κοινωνίας και ο Δήμος πρέπει να συμβάλει καθοριστικά σε αυτήν την κατεύθυνση. Και για αυτό δεν αρκούν προγράμματα και διαφημίσεις, χρειάζονται γενναίες δημόσιες επενδύσεις σε κάθε τομέα, χρειάζεται ένας ριζικός παραγωγικός μετασχηματισμός με κοινωνική και περιβαλλοντική δικαιοσύνη. Χρειάζονται δηλαδή ευρύτερες πολιτικές και κοινωνικές αλλαγές, στις οποίες φιλοδοξούμε να βάλουμε κι εμείς την ψηφίδα μας.